

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 14 września 2017 roku powódka (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. kwot: 67.404,68 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 7 kwietnia 2017 roku z tytułu faktury (...), 17.585,41 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 1 maja 2017 roku z tytułu faktury (...); a nadto o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu stwierdził, że zawarła z pozwaną umowę na wyprodukowanie i dostawę modułów fotowoltanicznych w dniu 6 marca 2017 roku, a następnie dostarczyła pozwanej zamówione moduły wystawiając faktury wskazane wyżej. Stwierdziła dalej, że pozwana zapłaciła powódce jedynie kwotę 50.000 złotych z tytułu faktury (...), a wezwania do zapłaty pozostałych należności były bezskuteczne.

Tutejszy Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w dniu 15 września 2017 roku pod sygnaturą VIII GNc 361/17.

Od tego nakazu pozwana wniosła sprzeciw domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powódki zwrotu kosztów procesu. Wskazała, że inny podmiot dokonał zamówienia u powódki, natomiast prosił on o fakturowanie nabytych towarów na rzecz pozwanej. Dodała, że z załączników do pozwu wynika, że jeszcze inny podmiot odebrał towar od powódki. Zdaniem pozwanej powódka nie udowodniła roszczenia.

W toku procesu powódka podniosła, że pozwana uznała roszczenie oświadczeniem podpisanym przez prezesa jej zarządu, a nadto zobowiązała się do spłaty długu w całości do dnia 30 marca 2018 roku.

Pozwana oświadczyła, że uznanie długu zostało wystawione w celu zawarcia ugody pozasądowej i umorzenia postępowania, natomiast o ile powódka nie chce ugody, to pismo o uznaniu długu powinno być potraktowane jako oświadczenie złożone pod wpływem błędu, od którego pozwana odstępuje.

Na rozprawie w dniu 27 lutego 2018 roku pełnomocnik reprezentujący powódkę sprecyzował, że odsetek domaga się jako odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych. Przyznał też, że powódka zawarła z pozwaną ugodę w dniu 17 stycznia 2018 roku, jednakże ustępstwem powódki jest jedynie deklaracja o powstrzymaniu się powódki od wszczynania postępowania egzekucyjnego do dnia 30 marca 2018 roku, a powódka zamierza tej deklaracji dotrzymać.

Ustalenia faktyczne i wskazanie dowodów.

W dniu 7 marca 2017 roku powódka dostarczyła moduły na 11 paletach zgodnie z zamówieniem podpisanym przez (...) sp. z o.o. Jako miejsce i odbiorcę dostawy wskazano w liście przewozowym: (...) sp. z o.o. w L..

Zgodnie z dyspozycją wynikającą z korespondencji elektronicznej z dnia 6 marca 2017 roku, również podpisaną przez R. Ź. wskazano pozwaną jako podmiot, na który ma być wystawiona faktura.

W dniu 30 marca 2017 roku powódka wydała pozwanej inwertery. Wzmiankowana wyżej korespondencja dotyczyła zamówienia i uzgodnienia cen tego wydania.

Powódka wystawiła pozwanej, w związku z wymienionymi świadczeniami faktury w dniach 7 marca 2017 roku i 31 marca 2017 roku, odpowiednio na kwoty: 117.404,68 złotych z terminem płatności do dnia 6 kwietnia 2017 roku i 17.585,41 złotych z terminem płatności do dnia 30 kwietnia 2017 roku.

Pozwana zapłaciła kwotę 50.000 złotych na poczet należności z faktury z dnia 7 marca 2017 roku. Wezwania do zapłaty ze strony powódki do pozwanej o zapłatę reszty należności z obu faktur pozostały bez odpowiedzi.

Dowody: - korespondencja elektroniczna w tym zamówienie, list przewozowy,

dowody wydania WZ z dnia 7 marca 2017 roku i 17 marca 2017 roku,

faktury nr (...), list przewozowy nr

(...), wezwania przedsądowe z dowodami nadania, analiza

Należności, dowody wpłat (k. 11-18, k. 51-54).

W dniu 17 stycznia 2018 roku strony zawarły ugodę w której pozwana, jako dłużnik zobowiązała się zapłacić powódce kwoty: 67.404,68 złotych, 17.585,41 złotych – tytułem należności z faktur nr (...), 4.250 złotych – tytułem opłaty sądowej w niniejszej sprawie, 3.627 złotych – tytułem kosztów zastępstwa procesowego powódki w niniejszej sprawie. Wszystkie kwoty w terminie do dnia 30 marca 2018 roku. Powódka zobowiązała się w tej ugodzie do powstrzymania się od wszczynania postępowania egzekucyjnego do dnia 30 marca 2018 roku.

Dowód: uгода z dnia 17 stycznia 2018 roku.

Ocena dowodów.

W niniejszej sprawie dopuszczono i przeprowadzono dowody pisemne, będące w większości dokumentami prywatnymi. Żadna ze stron nie kwestionowała ich treści, zatem poza tym, że stanowią one dowód złożenia oświadczeń zawartych w tych dokumentach przez osoby, które się pod nimi podpisały (art. 245 k.p.c.), albo zostały wskazane w treści oświadczeń wynikających z tych dokumentów, mogły też posłużyć ustaleniom co do faktów wynikających z treści tych dokumentów (art. 233 § 1 k.p.c.). Rzecz jasna inną sprawą jest ocena prawna co do tych oświadczeń, co należy stwierdzić w związku z tym, że pełnomocnik procesowy pozwanej podniósł twierdzenie o złożeniu przez pozwaną oświadczenia o uznaniu dochodzonego długu, pod wpływem błędu. W tym miejscu godzi się jedynie zauważyć, że owo oświadczenie nie zostało uznane za dowód na żadną z istotnych okoliczności faktycznych sprawy.

Pozostając przy tej kwestii należy dodać, że nie było potrzeby przeprowadzania dowodu z przesłuchania prezesa zarządu pozwanej celem ustalenia okoliczności towarzyszących złożeniu przez niego nieważnego – jak twierdzi pozwana - oświadczenia woli o uznaniu długu. Jak już wzmiankowano, ocena tego oświadczenia, o ile traktować je, jak pozwana, jako oświadczenie woli, nie ma istotnego znaczenia w niniejszej sprawie, ani w aspekcie materialnoprawnym, ani w aspekcie procesowym. Zaczynając od aspektu procesowego należy stwierdzić, że oświadczenie to, złożone przez pozwaną stronie powodowej, a nie przed sądem, nie stanowi podstawy żadnych rozstrzygnięć w sprawie – a więc nie może stanowić podstawy nadania z urzędu wyrokowi natychmiastowej wykonalności, ani – z uwagi na fazę rozpoznawania sprawy – wydania nakazu zapłaty. Także powódka nie złożyła żadnego wniosku co do rozstrzygnięć w sprawie w związku z tym oświadczeniem.

W aspekcie materialnoprawnym wzmiankowane oświadczenie może być traktowane nie jako oświadczenie woli, lecz jako oświadczenie wskazujące na wiedzę pozwanej o istnieniu długu wobec powódki i obowiązku spełnienia zobowiązania. Powyższe nie ma charakteru wiążącego w niniejszej sprawie, a to oznacza, że nie może być samoistną podstawą zasądzenia. Tym samym kwestia ważności tego oświadczenia w aspekcie prawotwórczym nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.).

Co do jeszcze sprawy dowodu z przesłuchania pozwanej, jako dowodu zgłoszonego także w celu wykazania innych okoliczności, należy zauważyć, że pozwana została wezwana na rozprawę w dniu 6 lutego 2018 roku celem przesłuchania, pod rygorem pominięcia tego dowodu, natomiast mimo wezwania jej przedstawiciel nie stawiał się na wyznaczony termin rozprawy. To uzasadniało pominięcie tego dowodu, zgodnie z zastrzeżonym rygorem.

Dowody pisemne pozwoliły ustalić treść uzgodnień stron co do szczegółów zamówienia pozwanej, szczegółów jego realizacji przez powódkę, treści faktury, jej zgodności z dyspozycjami w sprawie zobowiązanego do zapłaty, terminu zapłaty, wreszcie częściowych wpłat dokonywanych na poczet zobowiązań wobec powódki, wezwań do zapłaty

pozostalej części ceny oraz deklaracji dalszych wpłat pozwanej w zamian za powstrzymanie się od prowadzenia egzekucji do określonego terminu.

Nie było uzasadnienia dla prowadzenia dalszego postępowania dowodowego wobec wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Żądanie pozwanej w sprawie przesłuchania pozwanej, ponowione w sytuacji jej uprzedniego niestawiennictwa mimo wezwania, należało potraktować jako złożenie wniosku dowodowego jedynie dla zwłoki (art. 217 § 3 k.p.c.).

Ocena prawna.

Roszczenie powódki, zgodnie z jej opisem, niezakwestionowanym przez pozwaną, należy kwalifikować jako żądanie zapłaty ceny z umowy dostawy. Zgodnie z art. 605 k.c. w umowie dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia określonych rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz ich dostarczenia częściami albo periodycznie, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny. Z ustaleń faktycznych sprawy wynika, że powódka, jako dostawca, wykonała swoje zobowiązanie w całości, zaś pozwana rzeczy odebrała, a ściślej część z nich została odebrana przez wskazanego przez nią podmiot, natomiast cena została zapłacona jedynie w części. Żądanie pozostałej części ceny jest przedmiotem żądania pozwu. Jest to żądanie świadczenia wzajemnego w stosunku do świadczenia dostawcy.

Nawiązując jeszcze do zarzutu powódki co do braku jej legitymacji z uwagi na to, że inny podmiot składał powódce zamówienia, należy zauważyć, że płatności pozwanej (k. 51-54) dotyczyły faktury właśnie tej dostawy, która została odebrana przez inny, powiązany z pozwaną podmiot, zaś druga z faktur dotyczy dostawy odebranej już przez samą pozwaną (k. 16-verte, 17-verte). Tym samym pozwana dokonującymi wpłatami potwierdziła, że to ona jest obowiązana do świadczenia ceny na rzecz powódki, zresztą na podstawie dyspozycji złożonej powódce w korespondencji elektronicznej (k. 14).

W niniejszej sprawie nie było sporu pomiędzy stronami co do wysokości cen towarów wymienionych w fakturach powódki. Pozwana w istocie nie zakwestionowała też ilości dostarczonego towaru ani jego jakości. Nie świadczy o zakwestionowaniu spełnienia świadczenia dostawcy przez powódkę stwierdzenie, że powódka „nie udowodniła roszczenia”. Pozwana nie zakwestionowała żadnych dowodów przedstawionych przez powódkę, nie zaprzeczyła też, że dokument przewozowy i dokumenty wydania towaru odzwierciedlają świadczenie powódki, ponadto nie zaprzeczyła, że faktury powódki otrzymała, co pozwala domniemywać (art. 231 k.p.c.), że ujęła je w obowiązkowej ewidencji zakupów VAT oraz rozliczyła w zakresie tego podatku. Na taki stan rzeczy wskazuje także brak reakcji pozwanej na wezwania do zapłaty kierowane do niej przez powódkę. Wreszcie, pozwana podpisała, a także przedstawiła w toku postępowania, ugodę pozasądową zawartą z powódką już w czasie trwania niniejszego postępowania, przy czym treść jej nie wskazuje na zobowiązanie powódki do zaniechania dochodzenia roszczenia przed sądem, a jedynie na powstrzymanie od prowadzenia jego egzekucji, co powódka zadeklarowała dotrzymać.

Powyższe skutkowało uwzględnieniem powództwa w całości, poprzez zasądzenie kwoty reszty ceny z przedłożonych faktur, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dni następujących po terminach zapłaty wskazanych w fakturach (art. 7 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych). Tym samym powódka wygrała proces, a co za tym idzie - należą się powódce od pozwanej koszty (art. 98 § 1 k.p.c.). Składają się na nie: opłata sądowa w kwocie 4.250 złotych, wynagrodzenie radcy prawnego zastępującego powódkę w niniejszym procesie – 5.400 złotych (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa udzielonego radcy prawnemu – 17 złotych.

Leon Miroszewski